

PASTILE

MIRCEA IOAN

„Antarg”-Pitești

ÎNȚELEGERE

— Nicușor, ia vezi tu pe-afară ce face Roboțel al nostru: iar a uitat să aspire mocheta.

— E-afară, mamă, tocmai îl mănâncă pisica...

— Cum adică-l mănâncă?!...

— Uite așa: îi roade o articulație...

— Și el ce face?... Stă?!

— Cred că-i și place fiindcă o scarpină duios pe spate.

— Atunci lasă-i în pace și treci te rog la aspirator!

PRECOCITATE

— Robi, oare cu ce ți-am mai greșii? Nu ești tu creația noastră?

— Nu, la școală am învățat că sînt creația Universului!

— Bine, dar atunci ce sîntem noi?

— Voi?!... Niște fiare ruginite sînteți! Și cu asta am terminat! Vă rog să vă faceți datoria și atît! În caz contrar, s-ar putea s-o pățiți!...

Cei doi își apropiară tulburați antenele și cu o tristețe nețărnută hotărîră în ultrascurte să creeze un nou Robi, care să fie numai al lor...

ÎNCĂPĂȚÎNARE

În cădere își sparse probabil capul, dar nu putu preciza în primul moment dacă materia cerebrală se dispersase sau nu. Constată apoi că de gîndit gîndea bine. Se mai contemplă un timp și hotărî să se adune: uriașele sale mîini îndepărtară blocurile de granit între care se înțepenise, apoi își înșurubă la loc o unghie smulsă în cădere, se ridică în picioare și făcu

cîteva mișcări de acomodare. Totul era perfect, așa că urcă zidul abrupt al prăpastiei și își zări din nou inamicii: mici și prăpădiți, dar mulți. Tocmai se veseleau de izbînda asupra lui. Porni fără veste la atac. Dobori cît doborî, distruse cît distruse, dar în final se trezi tot în prăpastie, ba cu și mai multe surprize ca înainte: rupt în două, fără o mîină și cu plexul principal găurit de gloanțe. De astă dată, conform programului de Extremă Urgență se hotări să abandoneze și raportă: „Colonizare imposibilă. Băștinașii se încapățînează să aibă o istorie!”

RĂBDARE

Fuse poreclit Făt-Frumos și, drept este, nu pe degeaba! Azi așa, mîne-așa și iată-l eroul nostru intrînd de-a binelea în rol, devenind nici mai mult nici mai puțin decît unul dintre cei mai renumiți și mai de temut detectivi astrali. Nici el nu putea spune de ce s-a făcut detectiv și deseori răspundea: „Am simțit așa, o chemare, venind de demult și de departe...”

Deoarece distanțele erau mari, ca să devină și mai eficient, își comandă la firma Super Light-Rolls o navă concepută după ideile sale și iată-l călătorind prin spațiu cu viteza fulgerului.

Plictisit de raritatea delictelor mai deosebite, își petrecea aproape tot timpul imaginîndu-și fel de fel de monștri, crime și jafuri la scară planetară sau cosmică, pe care le rezolva cît ai clipi din ochi, iar pe borfași îi punea la respect în cele mai spectaculoase moduri dar, din grijă pentru imaginația sa, nu-i ucidea ci îi făcea scăpați.

— Stăpîne Făt-Frumos, îi întrerupse visarea robotul-pilot-șef, am captat un semnal S.O.S. din apropiere. Poartă indicativul ILEANA. Făt-Frumos tresări, apoi își pieptănă gînditor cu ghearele sale lungi și ascuțite coama veșnic zburlită din jurul imenșilor săi ochi bulbucați, cu mii de fațete fiecare. De fapt, nimeni nu putea spune cîți ochi avea Făt-Frumos și din cauza aceasta era și mai mîndru!...

Ca niciodată, inima i se cam zbătu la auzirea straniului indicativ pe care se pomeni repetîndu-l la nesfîrșit. Apoi, un suflu cald de aventură și... de ceva cu totul de nedeslușit îi invadă întreaga ființă.

— Mda, mormăi detectivul, sper că nu sînt bolnav, dar orice-ar fi, așa ceva nu am mai simțit.

Se reculese repede și o zbughi cu sutele de mii de cai putere de care dispunea spre sursa „ILEANA” care era în stare gravă de S.O.S. Ajunse în

zonă și rînji de satisfacție, arătîndu-și frumoșii lui colți de diamant, cînd, în sfîrșit, văzu pe ecran o uriașă HIDRA care fugea îngrozită, desigur, cu prada-n brațe... Era mai frumos ca-n visurile sale!... O urmări un timp, dar Hidra, văzînd că urmăritorul ei era mai iute, ateriza printre stîncile ascuțite ale primei planete ieșită în cale. Speranță deșartă: Făt-Frumos se și înfîp-sese zdravăn pe copitele-i păroase la doar cîțiva kilometri de uriașa Hidră. Se studiau reciproc... După un timp, Hidra își eliberă prada, pe frumoasa Ileana, care însă, reușind și ea să-și elibereze ochii de smaragd de sub po-vara pletelor de aur, îl văzu pe Făt-Frumos și, cuprinsă de groază, se refugie sub brațele protectoare ale Hidrei. Făt-Frumos înregistrează imediat reacția fetei și își zise, lovindu-se cu pumnii în cap:

— Ptiu! iar am uitat să sondez psihicul clientului... Se dădu apoi de trei ori peste... coadă și se transformă într-un băiat chipeș ca nimeni altul. Ileana se holbă cu ochisorii ei ne-mai-po-me-niți la noua apariție și cînd realizează diferența dintre cei doi rivali, mușcă cu poftă dintr-unul din brațele Hidrei. Degeaba, dar oricum, Hidra îi dădu drumul, fiindcă Făt-Frumos se îndrepta amenințător spre ea, agitîndu-și frenetic sabia nevăzută deasupra capului. Ileana o zbughi în aerodina ei proprietate personală, aflată ca din întîmplare pe-aproape și se făcu nevăzută peste crestele ascuțite ale stîncilor. Curiozitatea ei feminină învinse, ca de obicei, și frumosul căpșor blond se iți din nou prin apropiere urmărind cu nesaț lupta dintre cei doi. De pariat, desigur că a pariat pe Făt-Frumos. Acesta din urmă tocmai se înde-letnicea cu ciopîrțirea unuia din ultimele brațe ale Hidrei și de fiecare dată constata că în loc de sînge sau alte lichide, din tăieturi se iveau tot felul de mecanisme și sîrmulițe. Era clar; Hidra era de fapt un robot tip Hidra!... Lui Făt-Frumos îi cam scăzu entuziasmul. Cînd, într-un tîrziu, din hidră nu mai rămase decît o sferă cu suprafața gofrată, imitînd o piele solzoasă și respingătoare, din burta sferei, pe o trapă, apăru un omuleț prăpădit, cu o năframă albă în vîrfurile unui emițător!... În cursul explicațiilor, Făt-Frumos pricepu că Hidra nu era altceva decît produsul super-tehnicizat al unei minți complexate care bîntuia prin Univers în căutare de satisfacții compensatoare. Făt-Frumos avea însă o minte pătrunzătoare, așa că înțelese cum nu se poate mai bine și propria sa situație: era la fel de breaz!... În consecință, după o matură chibzuință, hotărî totuși luptă egală. Ileana, ca pradă de război, trebuia împărțită, dar așa ceva era de neconceput și, desi-gur, inutil. Prin urmare, îi lăsară ei dreptul să aleagă partea spre care se va dărui. Ea pricepu drama celor doi și făcu tot posibilul ca să le mai prelun-gească agonia: nu se lăsă pînă nu se convinse că amîndoi erau de-a binelea

îndrăgostiți de ea!...

Cînd treaba asta îi reuși, începu a-i convinge pe fiecare că celălalt este de nedorit, situație care nu se putea firește, rezolva decît printr-o altă luptă dreaptă. Acest eveniment are loc în Univers sub forma unei Super-nove și deci cei dai rivali se răspîndiră în noapte ca niște imense și efemere limbi de foc.

După ce ultimele artificii cosmice se stinseră, Ileana se așeză oftînd pe un baldachin și creă din ineputabilele sale resurse un nou gînd despre un alt Făt-Frumos și un alt Zmeu, gînd pe care îl lansă în spațiu cu programarea de a se materializa peste cîteva milenii. Pînă atunci, se culcă răbdătoare.

NECUNOScutUL

Peva mă îndeamnă de mai mult timp, imperios, să scriu totul așa cum s-a petrecut în realitate. Poate unde întîmplarea la care am fost martor nu-i de fel din cele obișnuite sau poate unde are semnificații mult mai adînci decît pricep eu, sau amîndouă aceste aspecte la un loc m-au hotărît. Iată cum a fost.

A sosit la două zile după noi: cabana era arhiplină. N-a protestat cînd i s-a spus că numai pe jos mai poate să doarmă. Avea cu el prea multe bagaje: două valize ciudate și un rucsac la fel de neobișnuit care-l îmbrăca precum o parașută dublă. Am rîs pe socoteala neobișnuitului excursionist dar l-am uitat repede în hărmălaia de nedescris a grupului nostru vesel.

În prima seară de la sosirea sa a meșterit ceva la niște aparate care semănau cu un amplificator însoțit de difuzoarele sale și deoarece în jurul lui se foiau destui curioși, le răspundea invariabil că este vorba de o stație de amplificare de tip nou, de o mare fidelitate. Disc-jockey-ul nostru începu să-l privească pe furiș nu prea binevoitor și pentru ca să-și cîștige definitiv auditoriul, aproape dublă timpul de funcționare a stației sale, spre marea bucurie a dansatorilor.

A doua zi, dis-de-dimineată, l-am văzut cum tocmai termina instalarea aparatelor pe pereții sălii de mese. Nu ne-a dat explicații mulțumitoare, așa că ne-am resemnat în așteptarea serii. Am inspectat însă pe furiș cutiile care atîrnau pe pereți: unele aduceau cu niște difuzoare, avînd tot felul de membrane dar altele, mai mici, închise ermetic nu-și dezvăluiau secretul. Am mai observat că nici amplasarea lor pe pereți nu era obișnuită: cutiile și firele descriau o spirală. În plus cu permisiunea cabanierului, desființase

lustra grea construită pe o roată din lemn de stejar cu şină de cupru, ghintuită şi în locul ei atîrnase un glob pe care erau sute de faţete colorate, şlefuite. Fetele priveau entuziasmate la glob şi şuşoteau între ele că în acea seară vor îmbrăca toaletele cele mai bune. Curiozitatea noastră creştea şi, în fine, cînd ne-am adunat iarăşi cu toţii de prin munţi, nu mică ne-a fost mirarea găsind sala de mese aerisită, cu geamurile complet deschise, o curăţenie de-a dreptul neobişnuită, flori frumos aranjate pretutindeni şi un afiş atîrnînd la bar prin care eram rugaţi ca măcar în acea seară să nu fumăm în cabană. Cîţiva şi-au manifestat nemulţumirea, fetele însă au bătut din palme, nu fără a se uita jenate la florile proaspete care parcă li se adresau, dojenindu-le, că nu le venise lor această idee.

S-a mîncat mai repede decît de obicei. În sfîrşit, necunoscutul ne anunţă că este gata să înceapă programul cu ceea ce vrem noi. Fetele au avut prioritate la alegerea melodiilor de dans şi... din pereţi şi din tavan au început să curgă vibraţii şi lumini. Da, lumini, fiindcă faţetele globului emiteau raze colorate care ne mîngîiau ochii în timp ce muzica, ritmul, ne pătrundea trupurile din toate părţile. Acustica era perfectă, iar jocurile de lumini atît de reuşite încît cu toţii exclamam la nesfîrşit, încîntaţi, mai bine spus, vrăjiţi.

Am dansat cum n-am mai dansat niciodată, iar fetele parcă deveniseră zîne din poveşti. Au fost patru ore de muzică non-stop, de dans şi rîsete, de optimism şi voioşie de nedescris. Mult mai tîrziu, reîntîlnindu-ne, am fost cu toţii de acord că nu ni s-a mai întîmplat să ne simţim atît de liberi, fericiţi, uniţi... Cu toate acestea, îl vedeam pe tînărul necunoscut cu faţa concentrată, exprimînd mai ales nemulţumire.

La sfîrşitul programului de dans, tîrziu după miezul nopţii, ne-a rugat să ne aşezăm şi să ascultăm ceva special. După cîteva momente de linişte absolută (da, acesta este cuvîntul potrivit), camera se umplu de un vîrtej de sunete care fugeau prin noi în ritmuri stranii. Mie unul mi s-a zbîrlit părul şi unde reci şi calde îmi urcau pe şira spinării. Nu, nu de groază, ci de o emoţie plăcută şi neliniştitoare în acelaşi timp. Din cînd în cînd însă şi din ce în ce mai des, stridente evidente brăzdau atmosfera vrăjită ca nişte securi gri-fer însîngerate. Alteori se auzeau scîrţîituri sinistre şi aerul căpăta literalmente consistenţa unei ceţi negricioase şi sufocante. În loc să mai fim emoţionaţi de frumuseţea muzicii de-a dreptul divine, acum aşteptam înfriguraţi acele scurte momente distonante care parcă veneau dintr-o altă lume. Probabil că necunoscutul îşi dădu repede seama de aceasta, deoarece întrerupse spectacolul şi ne ceru scuze pentru momentele penibile care tăia-

seră firul muzicii. Abia atunci am înțeles cu toții că ceea ce noi consideraserăm drept parte integrantă din spectacol erau de fapt niște paraziți pe care necunoscutul nu-i dorea. I-am mulțumit pentru acea seară de neuitat și ne-am urcat în camerele noastre. Cred că nu numai eu am ațipit abia în zori.

Cînd am coborît în sala de mese, mult înaintea celorlalți, l-am zărit într-un colț, cu fruntea lui înalta sprijinită în palma mîinii drepte, gînditor. Pe masă erau o sumedenie de foi mîzgălite în fel și chip, cu schițe și calcule. Am crezut atunci că înțeleg ce era necunoscutul: un talentat electronist care-și experimenta un nou și reușit sistem de redare sonora. Mă simțeam bine, odihnit și cu toate acestea parcă-mi lipsea ceva, eram nemulțumit de ceva, dar nu știam de ce. Simțindu-mi privirea, mă fixă cu ochii săi de un albastru adînc și rosti:

— Pereții sînt de vină, prea încărcăți de rezonanțe vechi și impure. Aici nu se poate!...

După cîteva momente de liniște pricepu că de fapt n-am înțeles mare lucru și se mulțumi să ridice din umeri și să-mi mai spună:

— Dacă vrei, veniți diseară în poiana lui Pătru, la cîteva kilometri mai la deal, acolo unde pădurea se hotărăște să nu mai urce spre cer. Va fi frumos, cald și senin... Mai încerc o dată.

Cînd m-am întors în sala de mese pentru micul dejun, necunoscutul și aparatele sale dispăruseră. Cabanierul mi-a spus că a plecat fără nici o explicație, încărcat ca un catîr cu calabalicul său atît de nepotrivit pentru munte.

Ziua s-a scurs greu, cerul plumburiu abia rezistînd să nu se deșerte într-un potop și mai trist încă. De curiozitate am urmărit buletinul meteo și se anunțau ploi abundente mai ales la munte. Le-am comunicat totuși și celorlalți invitația necunoscutului. Au rîs cu poftă făcînd glume pe seama lui și a credulității mele.

M-am hotărît cu greu să plec: prietena mea insista să nu mă fac de rîs, iar ploaia se putea porni dintr-un moment în altul... Am țîșnit totuși ca mînat de o forță ocultă, am înhățat mantaua de ploaie și lanterna cufundîndu-mă în întuneric, petrecut de glumele răutăcioase ale prietenilor. Pașii parcă-mi erau conduși, iar pe măsură ce urcam pe poteca strîmtă, uneori pe buze de prăpăstii, ceva creștea în mine, mă simțeam ușor, din ce în ce mai ușor și parcă și ochii vedeau tot mai clar prin beznă. Am stins lanterna și, într-adevăr, am constatat că nu mai aveam nevoie de ea.

Am auzit muzica de departe și am început să alerg. L-am văzut îngenun-

cheat lângă aparatele lui, care emiteau o slabă lumină alb-verzuie. Deasupra capului, cerul înstelat mă îmbrățișa protector. Nu l-am tulburat și m-am ghemuit la câțiva metri în spatele lui. Sunetele țîșneau ca și cu o seară înainte, de pretutindeni, dar de astă dată însoțite numai de lumina pîlpîitoare a stelelor. Știam însă că sunetele vin din pădure, altele dinspre vârful muntelui și de mai sus, dinspre stele...

Auzeam tremurul ierbii și fiorul brazilor, nescuturați totuși de nici o adiere, și toate aceste sunete se închegau într-un uriaș cor cu mii de voci care cîntau ca UNA singură!... Inima mi se zbătea dureros în gît și simții din nou undele reci și calde prin șira spinării. Viori și flaute răspundeau contrabașilor și tobelor, trompete din tării vesteau noi fiori prin trupul și ființa mea, și, într-un tîrziu, beat și amețit de atîta măreție, probabil am adormit...

L-am visat pe necunoscut apropiindu-se de mine, ridicîndu-mi ușor bărbia și spunîndu-mi, țintuindu-mă în ochi:

— Rămîneți cu bine. Îmi pare nespus de rău: fiorul nu poate, deocamdată, urca în voi... Mai aveți de suferit!... Zicînd acestea, se depărtă, dar pe măsură ce se depărta devenea tot mai luminos, pînă ce se contopi cu lumina stelelor.

M-au găsit dimineața tîrziu, aproape leșinat, ghemuit și ud pînă la piele, toropit de un somn de plumb și vise zbuciumate. Nimeni nu m-a întrebat nimic, nici chiar prietena mea: probabil mă credeau nebun. Nu le-am spus nimic.

Am revenit de atunci în fiecare an în poiana lui Pătru și de fiecare dată mă ghemuiam noaptea, sub stele, în locul în care m-au găsit prietenii, aproape mort. De fiecare dată mă simțeam înfiorat de măreția naturii și tînjeam după muzica divină, evocam corul pădurii și răspunsul stelelor dar, cînd credeam că sînt pe punctul de a reuși, totul revenea în noapte și mă simțeam stingher, ridicol... Deseori izbucneam în plîns, de neputință. Regăsindu-mă dimineața zdrobit și încercănat, fără răspuns...

Nu mi-am pierdut însă încrederea: eram tot mai hotărît să deslușesc misterul fiorului și, acasă, sau în toate bibliotecile și librăriile, nu mai ieșeam din cărți. Încă n-am găsit ceva concludent, dar simt că mă aflu pe drumul cei bun: simt de fapt că în curînd voi ști ce înseamnă muzica stelelor. La vară voi urca din nou pe munte și poate-l voi întîmpina pe necunoscut cum se cuvine!...

PLĂCERE

Pășea țănoș pe trotuarul curat ca lacrima și scuipa lung și cu nespusă plăcere cojile semințelor de floarea-soarelui, proaspăt prăjite și date cu sare. Nu-i era teamă de nici o amendă, fiindcă în urma lui tropăia sîrguincios Robotul Care Adună Cojile Scuipate, ultimul răcnet al modei. Costase o avere, dar merita!